



צמיחה מתמדת

משיחת י"א ניסן תשמ"ב – שמונים שנה להולדתו של הרבי

"א ניסן הוא יום-הולדתו של הרבי. הרבי משתמש ביום-ההולדת שלו כגורם מניע לצמיחה.

כל אדם נדרש – מכיון שהקב"ה מעניק לו זמן ושנים כדי לצמוח ולשגשג – לצמוח ולהתעלות לכל לראש בנשמתו, בעניינים רוחניים, וכתוצאה מכך תבוא גם צמיחת הגוף.

וכפי שאדמו"ר הזקן מדגיש בספר התניא, שיהודים צריכים לעשות "גופם טפל ונפשם עיקר", כלומר שעיקר הצמיחה צריכה להיות בנשמה, וכתוצאה מכך, כדבר טפל, צומח גם הגוף.

רבים שואלים – ולמרבה הצער, ישנם שאף אינם שואלים, אלא מסיקים בעצמם מסקנות מוטעות, על-אף שיש לשאלה זו תשובה נכונה: מכיון שאדם נעשה מבוגר יותר בשנה, אין בו עוד הכוחות – כך מקובל לחשוב – שהיו בו בשנה הקודמת, והדבר מעניק לו את ה"זכות" לוותר ולהפחית את פעולותיו בעניינים המהווים את שליחותו.

וכפי שנהוג במדינה זו – על-אף שהמדינה נוסדה על מרץ, ועבודה קשה נחשבת בה למטרה, עד-כדי כך שלפעמים מגזימים בכך, והופכים לעיקר את העבודה הקשה בעניינים הקשורים עם כסף וזהב ועם צורכי הגוף – דווקא במדינה זו הונהג שכשאדם מגיע לגיל ארבעים ויותר, שלא לדבר על גיל חמישים, ובוודאי בגיל חמישים ויותר, סבור הוא שעליו להתחיל לחשוב על פרישה לגימלאות, להפחית את פעילותו לתועלת האנושות, שהיא עיקר ותכלית בריאתו.

על כך אומרת התורה, שהיא תורת-אמת ותורת-חיים, הוראה בחיי האדם: "היום – לעשותם"! כל זמן שישנה ה"נשמה שנתת בי", כל זמן שהקב"ה מעניק לו חיים, כך שהוא עובר את גיל החמישים – תקופה הנקראת בתורה בשם "עולם", עולם בפני-עצמו – ואף את גיל השישים – שבכך יוצא הוא מכלל עונשי "כרת" ו"מיתה בידי שמים" – הרי על כך נאמר "היום לעשותם", כלומר שעובדה זו עצמה מהווה הוכחה שעליו לפעול לא פחות מאשר קודם לכן.

אדרבה: מכיוון שלגופו ניתוספה שנה, הרי התוספת בנשמתו צריכה להיות גדולה יותר מהתוספת בגופו.

רצונו של הקב"ה הוא שיקויים בו "ויאכילהו מחלב חיטה ומצור דבש אשביעך", כלומר שיהיו לו חיים ללא דאגות; אבל הכוונה בכך היא לדאגות גשמיות בלבד. ברוחניות – אל לו לאדם לשמוח בחלקו, להסתפק במעשיו ובהישגים שהשיג לפני שמלאו לו חמישים או שישים שנה, וכן הלאה. אדרבה: "מי שיש לו מנה – רוצה מאתיים".

אם הדבר נכון לגבי תאוות גשמיות, ודאי שכך צריך הדבר להיות, ובמידה רבה יותר, כשמדובר בצורכי הנשמה. הנשמה אינה נהנית מכסף וזהב, מאכילה ושתייה; אלו אינם אלא אמצעים לחיבור הנשמה עם הגוף, כדי שתוכל למלא את שליחותה – להפיץ אלוקות, שליחות הכוללת גם התנהגות אנושית, שכן אנושיות אמיתית מבוססת על אלוקות, וכל זאת בהוספה מתמדת, "ילכו מחיל אל חיל".

וכאשר אדם שואל: כיצד ניתן לדרוש ממנו זאת, והרי הוא מרגיש בעצמו שכוחותיו בגיל אינם שווים לכוחות שהיו לו בגיל 50, ובוודאי שלא לכוחות שהיו לו בגיל 30, "בן שלושים לכוח", ועל-אחת כמה וכמה



פרשת מצורע

– כשהוא בן 61 ויותר? התשובה לכך היא בהתאם לפתגם הידוע: "כשאדם קשור למעלה – הוא אינו נופל למטה".

פירוש הדבר: כשאדם קושר את עצמו עם דבר הנמצא "למעלה", מעבר להגבלות הזמן והמקום – אזי, גם כשהוא עצמו כבול להגבלות הזמן והמקום, בהתאם לרצונו של הקב"ה שנשמתו תהיה בגוף, עובדה הכובלת אותו להגבלות הזמן והמקום וכוחות הגוף – מעניק לו הקב"ה את האפשרות לקשור את עצמו "למעלה", עם הקב"ה, על-ידי כך שהוא מקבל על עצמו הוספה בדברים הקשורים עם הקב"ה.

ולכן, אל לו לחשוב שמכיוון שישנו חמצב של "מטה", של נפילה, יכול הוא, חס-ושלום, ליפול לשם; שכן הוא קשור "למעלה", רצונו של הקב"ה הוא שיהיה קשור "למעלה", ולכן, כשהוא מחליט את ההחלטה הנכונה, עוזר לו הקב"ה לקיים אותה בתכלית השלמות.

